

Arrest

nr. 191 935 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen X, X, X,
 X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, en X, die verklaart staatloos te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X op 24 februari 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 6 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 januari 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 26 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2013 (en de aanvullingen van 25.03.2013, 16.01.2014, 30.03.2016 en 14.07.2016) werd ingediend door :

R.(...), G.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

+ partner A.(...), V.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

+ kinderen

R.(...), E.(...)r (R.R.: (...)) geboren op (...)

R.(...), N.(...)r (R.R.: (...)) geboren op (...)

R.(...), I.(...)r (R.R.: (...)) geboren op (...)

R.(...), M.(...)r (R.R.: (...)) geboren op (...)

R.(...), M.(...)r (R.R.: (...)) geboren op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (dat ze Franse taallessen zouden hebben gevolgd en zeer behoorlijk Frans zouden spreken, de werkbereidheid, de correcte betalingen van alle facturen en hun huur en de grote vrienden- en kennissenkring die gestaafd wordt met steunverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geruime tijd verbleven in hun land van herkomst en dat hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen kwamen naar België midden 2009 en vroegen op 24.03.2010 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 16.11.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen vroegen een tweede keer asiel aan, dit op 16.05.2012. Deze werd echter afgesloten op 05.06.2012 met een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen verkozen daar geen gevolg aan te geven en verblijven sindsdien illegaal in België.

Betrokkenen verwijzen naar hun langdurig verblijf in België en hun wettig verblijf in België. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkenen tijdens hun asielpcedure en de ontvankelijk verklaarde aanvraag art. 9bis dienden te weten dat dit verblijf precair was en aldus tijdelijk in afwachting van een definitieve beslissing. Daarenboven verblijven ze reeds sinds juni 2012 illegaal in België. De lange verblijfsduur in België kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 8 maanden voor de eerste en iets minder dan 1 maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien vindt de scholing sinds september 2012 plaats in illegaal verblijf en zijn kinderen jonger dan 6 jaar niet school- en/of leerplichtig in België. Het is dus slechts de oudste zoon die een verplichte scholing heeft doorlopen in het schooljaar 2011-2012, doch dienden ze te weten dat dit in precair verblijf plaatsvond. Er kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De aangehaalde argumenten dat de kinderen sedert lange tijd lessen volgen in ons land, een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich mee zal brengen en in strijd is met het Kinderrechtenverdrag, kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Zij hebben niet duidelijk gemaakt waarom zij zich niet kunnen richten tot andere autoriteiten // is voldoende En gezien het gegeven dat de omstandigheid dat men geen onderdaan van een land meer is, niet uitsluit dat men tot dit land wordt toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert...

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie; de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van reeds geregulariseerde vreemdelingen. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsmachtiging op basis van art. 9bis hebben verkregen, brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging op basis van art. 9bis voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag art. 9bis individueel onderzocht.

Mevrouw A.(...) werd in maart 2016 erkend als staatloze. Er wordt aangehaald dat, door haar statuut van staatloze en haar illegaal verblijf in België, ze geen enkel document zou kunnen verkrijgen dat haar zou toelaten te reizen, in casu een paspoort of identiteitskaart. Er wordt gesteld dat betrokkenen op 25.03.2016 naar de ambassade van Servië zijn gegaan om inlichtingen te krijgen over de mogelijkheden om samen terug te keren naar Servië, maar dat er hen werd gezegd dat dit niet mogelijk was, gezien mevrouw geen paspoort, identiteitskaart of bewijs van nationaliteit kan voorleggen. Betrokkenen staven dit niet met enig bewijsstuk. Ze leggen enkel een schrijven van de advocaat aan het consulaat van Servië voor, maar geen wederantwoord noch bevestiging van deze verklaring. Bij gebrek hieraan, kan dit argument niet aanvaard worden.

Bovendien, het gegeven dat men geen onderdaan van een land meer is, sluit niet uit dat men tot dit land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Te meer daar mevrouw in 2000 werd geregistreerd in Servië als ontheemde en héél lang in Servië heeft gewoond.

Betrokkenen dienen aldus zelf alle stappen te ondernemen en de nodige documenten te bekomen om samen terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag aldaar in te dienen. Betrokkenen

dienen alles in het werk te stellen, zelf terug te keren naar het land van herkomst. Van een schending van art. 8 EVRM dient dan ook sprake te zijn. Ze kunnen samen, als gezin, terugkeren naar het land van herkomst.

Ook wordt er een attest voorgelegd waarin staat dat de heer R.(...) G.(...) geen eigendommen bezit in de regio van M.(...). Betrokkenen tonen niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Daarenboven kunnen betrokkenen eventueel beroep doen op IOM of tonen ze niet aan niet met eigen middelen iets te kunnen huren of kopen in het land van herkomst.

Betrokkenen halen aan op grond van hun etnie en gemengd huwelijk vele problemen te hebben gekend en nog steeds vrezen voor problemen bij een terugkeer; doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het aangehaalde argument dat praktisch alle familieleden van betrokkenen in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid. Vooreerst halen betrokkenen niet aan wie van de familie er allemaal in België zou verblijven, of zij legaal dan wel illegaal in België wonen en waar zij wonen. Tevens tonen zij de (hechte) familieband tussen hen niet aan waarom betrokkenen niet tijdelijk zouden kunnen terugkeren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Tot slot, dient te worden gesteld dat wat betreft de bewering dat betrokkenen niet gerepatrieerd kunnen worden, gezien het een algemene praktijk zou zijn dat Roma uit Kosovo niet kunnen worden gerepatrieerd, het in de eerste plaats aan betrokkenen toekomt gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus zelf met eigen middelen dient terug te keren naar het land van herkomst."

1.3. Op 6 januari 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan tevens op 26 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

Nom, prénom/A/aam, voornaam. R.(...), G.(...)

date de naissance/geboortedatum (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Kosovo

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement

l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

dans les 0 jours de la notification de décision. binnen 0 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable, o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à 0 jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

L'intéressé n'a pas donné suite aux ordres de quitter le territoire en date du 05.06.2012, notifié le même jour et du 4.09.2012, notifié le 30.11.2012. o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend respectievelijk op 05.06.2012 en op 30.11.2012."

Ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

"Il est enjoint à Madame, qui déclare se nommer :

Mevrouw, die verklaart te heten:

Nom, prénom, Naam, voornaam: A.(...), V.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissancelgeboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Staatloos

et enfants mineurs/en minderjarige kinderen:

R.(...) E.(...), né /elgeboren op (...), nationalité/lnationaliteit Kosovo

R.(...) N.(...), né /elgeboren op (...), nationalité/lnationaliteit Kosovo

R.(...) I.(...), né /elgeboren op (...), nationalité/lnationaliteit Kosovo

R.(...) M.(...), né /elgeboren op (...), nationalité/lnationaliteit Kosovo

R.(...) M.(...), né /elgeboren op (...), nationalité/lnationaliteit Kosovo

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement

l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

dans les 0 jours de la notification de décision.

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé :

L'intéressée réside en Belgique depuis mai 2009. Le séjour de l'intéressée a été autorisé le temps que les motifs invoqués à l'asile ainsi que les éléments médicaux soient examinés. L'intéressée a introduit une demande 9ter le 05.09.2009, refusé le 10.04.2012 par une décision non fondée. Elle a aussi introduit une demande d'asile le 24.03.2010 qui s'est clôturée le 16.11.2011 avec une décision de refus du statut de réfugié et refus de la protection subsidiaire par le Conseil du Contentieux des Etrangers. Le 16.05.2012 l'intéressée a introduit une deuxième demande d'asile. Cette demande n'a pas été prise en considération par l'Office des Etrangers et s'est clôturée avec une annexe 13quater en date du 05.06.2012 avec ordre de quitter le territoire. L'intéressée ne démontre pas qu'elle a donné suite à cet ordre de quitter le territoire et demeure toujours illégalement sur le territoire belge. Son séjour en Belgique n'est plus légal depuis plusieurs années. Le fait d'être reconnu apatride ne donne pas automatiquement lieu à un droit de séjour en Belgique.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, wanneer zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verblijft sinds mei 2009 in België. Het verblijf van betrokkene op het grondgebied werd enkel toegelaten zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische motieven liep. Betrokkene diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter in op 05.09.2009, die ongegrond werd verklaard op 10.04.2012. Zij diende ook een asielaanvraag in op 24.03.2010, die afgesloten werd op 16.11.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 16.05.2012 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater op datum van 05.06.2012 met bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat zij gevolg gegeven heeft aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Haar verblijf op het grondgebied is al meerdere jaren niet meer gewettigd. Het feit dat betrokkene in de hoedanigheid van staatloze werd erkend, verleent haar geenszins automatisch het recht om op het grondgebied te verblijven.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à 0 jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

L'intéressée n'a pas donné suite aux ordres de quitter le territoire en date du 05.06.2012, notifié le même jour et du 04.09.2012, notifié le 24.01.2013 o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend respectievelijk op 05.06.2012 en op 24.01.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voeren verzoekers een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"(...)

1. De aangehaalde rechtsnormen

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'Onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

2. Toepassing in casu

Overwegende dat verzoekers verschillende elementen hadden aangehaald die duidelijk maakten dat ze zich in een buitengewone omstandigheid bevinden die het bijzonder moeilijk maakt voor hen om terug te keren naar hun land van herkomst om er een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

2.1. Verzoekster werd erkend als staatloze

Overwegende dat in een brief gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken het volgende vernield werd:

"Mijn cliënten zijn in de onmogelijkheid om terug te keren als gezin naar Servië, het land van herkomst van mijn cliënten en waar ze hebben samengewoond.

Mevrouw A.(...) is wel geboren in Kosovo maar haar geboorte werd er nooit geregistreerd. Haar vader werd er vermoord tijdens de Kosovaarse oorlog en hierdoor besloot de familie te vluchten naar Servië waar ze werden geregistreerd als ontheemden. Sindsdien bleef zij altijd in Servië wonen, waar ze Meneer R.(...) leerde kennen, traditioneel met hem huwde en een gezin stichtte.

Mevrouw A.(...) kan door haar statuut van staatloze en haar illegaal verblijf in België geen enkel document verkrijgen dat haar zou toelaten om te reizen, in casu een paspoort of identiteitskaart.

Mijn cliënten zijn op 25 maart 2016 naar de Ambassade van Servië gegaan om inlichtingen te krijgen over de mogelijkheden om samen als gezin terug te keren naar Servië en er werd hen gezegd dat dit niet mogelijk was omdat Mevrouw A.(...) geen paspoort, identiteitskaart of bewijs van nationaliteit kan voorleggen en dat mijn cliënten bovendien niet officieel getrouwd zijn.

Zelfs indien ze zouden getrouwd zijn is het echter nog niet mogelijk om een visum te krijgen voor Servië, gelet op de absolute onmogelijkheid voor Mevrouw A.(...) om een paspoort voor te leggen.

Dit maakt dat het niet aanvaarden van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in hun geval zou neerkomen op een ongeoorloofde en disproportionele aantasting van hun privé- en familiaal leven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM want indien ze zouden worden verplicht om terug te keren naar Servië, dit een uiteenvallen van hun gezinscel tot gevolg zal hebben.

Zij moeten daarom worden beschouwd als onverwijderbaar gezien dit gezin niet uit elkaar kan worden gehaald, gelet op hun traditioneel huwelijk en de gemeenschappelijke minderjarige kinderen die zij samen hebben.

Deze argumenten worden aangehaald ten titel van buitengewone omstandigheden maar ook als argumenten ten gronde van deze aanvraag tot machtiging tot verblijf gezien het onredelijk zou zijn een regularisatie te weigeren in dit geval, gelet op de onverwijderbaarheid van mijn cliënten die geen andere mogelijkheid hebben dan hier te blijven nu zij in geen enkel ander land op legale wijze kunnen samenleven als gezin en het hoogste belang van deze minderjarige kinderen die hier al jarenlang school lopen.

Meneer R.(...) heeft een kopie van zijn identiteitskaart neergelegd als bewijs van zijn identiteit en het spreekt voor zich dat Mevrouw A.(...) moet worden vrijgesteld van het voorleggen van een bewijs van identiteit gezien zij staatloze is en niet in staat is om een identiteitskaart of paspoort voor te leggen van enig land."

Dat de bestreden beslissing echter oordeelt dat er niet voldoende werd aangetoond dat het voor verzoekster onmogelijk zou zijn om terug te keren naar Servië omwille van het feit dat ze geen reisdocumenten heeft;

Dat hieromtrent moet benadrukt worden dat verzoekers niet moeten aantonen dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren, maar enkel dat het bijzonder moeilijk is; Dat door geen rekening te houden met deze elementen die aantonen dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om vanuit een ander land een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen schendt de bestreden beslissing artikel 9bis Vreemdelingenwet;

Dat de bestreden beslissing stelt: "Ze leggen enkel een schrijven van de advocaat aan het consulaat van Servië voor, maar geen wederantwoord noch bevestiging van deze verklaring";

Dat in de brief gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken van 14 juli 2016 er vermeld werd dat de raadsman nog geen antwoord heeft gekregen van het consulaat van Servië; dat het niet mogelijk is om een negatieve feit te bewijzen, met name de afwezigheid van antwoord van het consulaat; dat die afwezigheid een teken is dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk zal zijn om documenten van dat zelfde consulaat te verkrijgen om naar Servië te kunnen reizen;

Dat Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr 173 926 van 2 september 2016, dat de er kennis als staatloze als gevolg heeft dat men geen "land van herkomst" meer heeft, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt voor verzoekster :

De bestreden beslissing bevat dezelfde motivering als de beslissing die werd vernietigd in dat arrest van Uw Raad en dat concludeert:

"A cet égard, en ne tenant pas compte de toutes les dimensions de la situation d'apatridie des requérants et de la difficulté particulière, rencontrée dans leur chef pour se conformer à l'exigence de réintroduction de la demande d'autorisation de séjour depuis un pays d'origine ou de séjour, la partie

défenderesse n'a pas adéquatement motivé sa décision selon laquelle ce statut d'apatridie ne pouvait constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980."

Dat dezelfde conclusie dringt zich op in casu ;

2.2. Verzoekers behoren tot de Roma minderheid

Overwegende dat verzoekers aangehaald hebben dat ze tot de Roma minderheid behoren, en om die reden ernstig gediscrimineerd worden;

Dat deze discriminatie ook aan de oorsprong ligt van het feit dat verzoekster geen nationaliteit kon verwerven;

Dat verzoekers hebben, in een brief aan Dienst Vreemdelingenzaken van 30 maart 2016, de besluiten overgemaakt die werden neergelegd in de procedure tot staatloosheid omtrent verzoekster;

Dat uit die besluiten duidelijk blijkt dat, als verzoekster nooit geregistreerd werd, was het omdat ze tot de Roma minderheid behoort;

Dat de besluiten een brief van het PRYK citeren over de vader van verzoekster:

« Il est attesté que M.(...) A.(...) est décédé en 1994 d'une mort naturelle. Il n'a jamais été inscrit dans les livres des personnes décédées, ni dans les livres d'inscription de l'office de l'état civil de Podujeve. Il est attesté que M.(...) A.(...) ainsi que toute sa famille ont une appartenance ethnique rom. Ils ont tous vécu dans des conditions de vie déplorable et très difficile : sans éducation et discriminées par le régime serbe de l'époque au Kosovo. Le présent certificat est livré sur base des informations dont nous, représentants de la communauté rom, disposons. Nous le certifions avec toute notre responsabilité devant les autorités compétentes. »

Dat dit een heel concreet element is van discriminatie omwille van hun etnie, en dat de bestreden beslissing niet kon stellen dat die problemen een loutere bewering zijn;

Dat de bestreden beslissing duidelijk geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht schendt;

2.3. Hoger belang van de kinderen

Er werd eveneens ingeroepen in de aanvraag 9bis dat de kinderen al lang in België geschoold zijn en nooit in een ander land naar school zijn gegaan.

Verzoekers kinderen hebben zich dus geïntegreerd in het Belgisch schoolsysteem. Ze kunnen enkel in het Frans lezen en schrijven. Zouden ze België moeten verlaten, betekent dit niet enkel een onderbreking van een schooljaar, maar ook een serieus schoolachterstand indien ze moeten terugkeren.

Hieromtrent dient opnieuw herinnerd te worden dat verzoekers tot de Roma minderheid behoren, minderheid die ernstig gediscrimineerd wordt op vlak van onderwijs, met een systematische doorverwijzing naar het

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt, waardoor verweerster minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toedicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat kinderen tevens van deze grondwettelijke rechten dienen te genieten.

2.4. Afwezigheid van vrienden, eigendommen en dergelijke in het land van herkomst

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf."

Dat de bestreden beslissing duidelijk geen rekening houdt met het feit dat verzoekers al 8 jaar geleden Servië hebben verlaten;

Dat het niet vaak voorkomt dat men, zonder de bedoeling te hebben om snel terug te keren, nog vrienden behoudt die men niet gezien heeft gedurende acht jaar;

Dat de motivering van de bestreden beslissing dus absoluut niet passen is;

Dat daarenboven verzoekers tot de Roma minderheid behoren, met diens bekende discriminatie op vlak van huisvesting; Dit is algemeen bekend en werd het voorwerp van een rapport van Amnesty International in 2011: "Servië: stop uithuiszetting van Roma"¹

Dat in deze context eisen van verzoekers dat ze tijdelijk terugkeren alvorens een aanvraag tot verblijf te kunnen indienen hen blootstelt aan een ernstig risico om dakloos te worden;

Dat hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

2.5. Motivering van de bestreden beslissing

Overwegende dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing nog een klad versie is, gezien enkele toevoegingen en onbegrijpelijke zinnen;

Dat men bijvoorbeeld leest onderaan de tweede bladzijde:

"Zij hebben niet duidelijk gemaakt waarom zij zich niet kunnen richten tot andere autoriteiten //is voldoende";

Dat de beslissingen van de administratie zorgvuldig dienen gemotiveerd te worden;

Dat de verweerster alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerster niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat (zie supra), doch ook de bal mislaat door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Dat de verweerster in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Dat verweerster het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E. VKM. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van de wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2° lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://7www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat gezien de staatloosheid van verzoekster en het feit dat ze geen reisdocumenten heeft is het voor haar uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk, om te reizen naar Kosovo.

Dat de rechten van het kind (cf. supra) evenzeer gewaardeerde rechten zijn als het recht op privé- en gezinsleven. Dat bijgevolg de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten dient afgetoetst te worden van het doel dat verweerster wenst te bereiken - in casu het naleven van een formaliteit.

Dat verweerster in de bestreden beslissing bovendien heeft aangestipt dat de verregaande integratie van eisers weldegelijk het voorwerp kunnen uitmaken van een machtiging tot verblijf.

Dat aan een gezin met vijf jonge schoolgaande kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van eisers, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

2.6. Omtrent de bevelen om het grondgebied te verlaten

Overwegende dat de bevelen om het grondgebied te verlaten het accessoir zijn van de eerst bestreden beslissing;

Dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing dus de onwettigheid van de tweede en derde bestreden beslissing met zich meebrengt;

Dat de tweede en derde bestreden beslissingen niet motiveren omtrent verzoekers gezinsleven;

Dat ze ook een schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet met zich meebrengen;"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 februari 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekers zich op volgende buitengewone omstandigheden beriepen:

"Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen..

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (Rv.St nr, 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt 'trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.*

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Allereerst kunnen verzoekers de aanvraag niet richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Indien verzoekers voor een formaliteit zouden dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985f bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulk oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waan/an hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei- reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulké pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere.persoon die in, een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven, van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voorde betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat men eerlijkerwijze verzoekers de kans moet geven om de aanvraag vanuit België te richten, hetgeen vanuit proceseconomische hoek simpelweg de beste oplossing is.

Ten tweede verblijven verzoekers reeds enige tijd op Belgisch grondgebied.

Terecht kan men spreken van een onredelijke duur.

Dat in de gegeven omstandigheden vooreerst de kwestieuze aanvraag dient •ontvankelijk te worden verklaard, dit conform de algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie.

Dat dit tevens het logisch gevolg-is van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de overheid, zoals gehuldigd door de Raad van State.

Dat vervolgens de aanvraag ook gegrond dient-verklaard, gelet op de integratie van verzoekers.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février2001, Rev. dr. Etr2001,219).*

Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie- in de Belgische maatschappij beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk-soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is, Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en' niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om .de aanvraag te doen vanuit , hun thuisland,

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz.27), "... dat artikel 8 van het E.V.RM van toepassing is in het kader van artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980"). De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M.

i Ten vierde dient gewezen op het feit dat verzoekers' kinderen reeds sedert zeer • lange tijd • de lassen volgen In ons land Dat een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich zal meebrengen, in strijd met het kinderrechtenverdrag. Dat een onderbreking, zij het tijdelijk, zeer nefaste gevolgen zal hebben voor de verderzetting van het onderwijs.*

Ten vijfde is het zo dat verzoekers in feite niet kunnen gerepatriëerd worden, aangezien het een algemene praktijk is dat Roma uit Kosovo niet worden gerepatriëerd.

Zodoende zijn verzoekers wei gedwongen om vanuit België de aanvraag te richten,

Dat ten zesde dient gewezen op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige ' dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen.

Tenslotte dient gewezen op de aanwezigheid van praktisch alle familieleden van betrokkenen in België. Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten."

Verzoekers initiële aanvraag om machtiging tot verblijf werd nadien nog aangevuld op 25 maart 2013, 16 januari 2014, 30 maart 2016 en op 14 juli 2016.

2.7. In een eerste middelonderdeel citeren verzoekers de aanvulling op hun aanvraag van 30 maart 2016, die op 1 april 2016 aan de gemachtigde van de staatssecretaris werd overgemaakt. In deze aanvulling werd gewezen op de staatloosheid van tweede verzoekster en haar beweerde onmogelijkheid om te reizen. Verzoekers halen verder de aanvulling van hun aanvraag van 14 juli 2016 aan waarbij ze uit de afwezigheid van een antwoord vanwege de Servische Ambassade in Brussel op hun schrijven afleiden dat het bijzonder moeilijk zal zijn om documenten te verkrijgen om naar Servië te reizen. Verzoekers poneren hierbij dat zij enkel dienen aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is om vanuit een ander land een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en zij verwijzen naar een eerder Franstalig vernietigingsarrest van de Raad betreffende de staatloosheid als buitengewone omstandigheid.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad op 1 april 2016 informeerden over de beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Luik, afdeling Verviers, van 14 maart 2016 waarbij de hoedanigheid van staatloze van tweede verzoekster werd erkend. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op 14 juli 2016 een aanvulling overmaakten op hun aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij zij wezen op hun mailbericht aan de Servische ambassade van 25 april 2016 waarop zij nog geen antwoord ontvingen.

2.9. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op de door verzoekers in hun aanvullingen bijgebrachte elementen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de beslissing naar aanleiding van de problematiek van de staatloosheid van tweede verzoekster het volgende: *“Mevrouw A.(...) werd in maart 2016 erkend als staatloze. Er wordt aangehaald dat, door haar statuut van staatloze en haar illegaal verblijf in België, ze geen enkel document zou kunnen verkrijgen dat haar zou toelaten te reizen, in casu een paspoort of identiteitskaart. Er wordt gesteld dat betrokkenen op 25.03.2016 naar de ambassade van Servië zijn gegaan om inlichtingen te krijgen over de mogelijkheden om samen terug te keren naar Servië, maar dat er hen werd gezegd dat dit niet mogelijk was, gezien mevrouw geen paspoort, identiteitskaart of bewijs van nationaliteit kan voorleggen. Betrokkenen staven dit niet met enig bewijsstuk. Ze leggen enkel een schrijven van de advocaat aan het consulaat van Servië voor, maar geen wederantwoord noch bevestiging van deze verklaring. Bij gebrek hieraan, kan dit argument niet aanvaard worden. Bovendien, het gegeven dat men geen onderdaan van een land meer is, sluit niet uit dat men tot dit land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Te meer daar mevrouw in 2000 werd geregistreerd in Servië als ontheemde en héél lang in Servië heeft gewoond. Betrokkenen dienen aldus zelf alle stappen te ondernemen en de nodige documenten te bekomen om samen terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag aldaar in te dienen.(...)”*

De Raad benadrukt verder dat de bewijslast van de buitengewone omstandigheden ligt bij de aanvrager die in zijn aanvraag concreet aannemelijk moet maken waaruit het ingeroepen beletsel om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen precies bestaat (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoekers moeten inderdaad geen onmogelijkheid aantonen, zoals zij in hun middel terecht opperen, maar moeten hun beweringen wel minstens staven met een begin van bewijs. Hoewel verzoekers menen dat uit de afwezigheid van een antwoord van de Servische Ambassade mag worden afgeleid dat het bijzonder moeilijk zal zijn om reisdocumenten te bekomen, ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat verzoekers *“geen wederantwoord noch bevestiging”* voorleggen waardoor *“(...) dit argument niet (kan) aanvaard worden”*. In weerwil van verzoekers beweringen kan hierin geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch een onzorgvuldigheid worden gelezen. Verzoekers slagen er niet in de motivering van de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.10. Waar verzoekers citeren uit een eerder arrest van de Raad dient te worden aangestipt dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Verzoekers tonen immers niet aan dat de situatie die aanleiding gaf tot dit arrest vergelijkbaar is met de hunne. De overwegingen uit de motivering van de thans bestreden beslissing verschillen trouwens van deze die in het citaat werden opgenomen, waardoor verzoekers niet kunnen worden gevolgd dat zich *in casu* dezelfde conclusie zou opdringen.

2.11. In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de discriminatie ten aanzien van de Roma-minderheid, waarbij zij de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid verwijten omdat geen rekening zou zijn gehouden met een document van het ‘PRYK’ dat de familie van tweede verzoekster destijds werd gediscrimineerd door het Servische regime in Kosovo. Volgens verzoekers vormt het document van het ‘PRYK’ wel degelijk een concreet element.

2.12. In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande de problemen van verzoekers omwille van hun etnische achtergrond in hun land van herkomst/eerder verblijf het volgende gesteld: *“Betrokkenen halen aan op grond van hun etnie en gemengd huwelijk vele problemen te hebben gekend en nog steeds vrezen voor problemen bij een terugkeer; doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*

2.13. Uit het administratief dossier blijkt dat het document van het ‘PRYK’ enkel wordt besproken in de conclusies van de raadvrouw van verzoekers in het kader van de burgerlijke procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg betreffende de staatloosheid van tweede verzoekster, die zij ten informatieve titel had toegevoegd aan haar faxbericht van 1 april 2016.

2.14. De Raad stelt vast dat verzoekers niet redelijkerwijs kunnen verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing zou gaan motiveren omtrent een specifiek element dat in het kader van een burgerlijke procedure werd vermeld. De Raad stelt vast dat dit specifieke gegeven nergens als dusdanig als buitengewone omstandigheid werd ingeroepen of toegelicht. Daargelaten de vraag of het document van het 'PRYK' als een begin van bewijs van de aangehaalde discriminatie kan worden bestempeld, dient de gemachtigde van de staatssecretaris niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid (RvS 9 januari 2006, nr. 153.367). Verzoekers kunnen hun verzuim om de discriminatie omwille van etnische redenen niet duidelijker in hun aanvraag of in hun aanvulling als een buitengewone omstandigheid te omschrijven niet afwentelen op het bestuur. Verzoekers maken in elk geval niet aannemelijk dat hun situatie zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in het door hen geschonden geachte artikel 3 van het EVRM.

2.15. In een derde middelonderdeel gaan verzoekers nader in op het hoger belang van de kinderen en in het bijzonder hun scholing in België. Verzoekers baseren zich hierbij op de artikelen 3 en 6 van het IVRK en op artikel 22bis van de Belgische Grondwet omdat de kinderen bij terugkeer een schoolachterstand zouden oplopen.

2.16. Los van de vraag of aan de bepalingen van het IVRK en artikel 22bis van de Belgische Grondwet rechtstreekse werking kan worden toegedicht, stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekers neerkomt op het herhalen van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid hetgeen uiteraard niet van aard is om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. In de beslissing wordt met betrekking tot de scholing van de kinderen het volgende gesteld: *"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien vindt de scholing sinds september 2012 plaats in illegaal verblijf en zijn kinderen jonger dan 6 jaar niet school- en/of leerplichtig in België. Het is dus slechts de oudste zoon die een verplichte scholing heeft doorlopen in het schooljaar 2011-2012, doch dienden ze te weten dat dit in precair verblijf plaatsvond. Er kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De aangehaalde argumenten dat de kinderen sedert lange tijd lessen volgen in ons land, een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich mee zal brengen en in strijd is met het Kinderrechtenverdrag, kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."* Verzoekers beweren thans dat Roma-kinderen zouden worden gediscrimineerd op het vlak van onderwijs, maar zij tonen niet aan dat er in hun land van herkomst/eerder verblijf geen scholing zou kunnen plaatsvinden en weerleggen nergens de vaststelling dat de scholing van de kinderen in België in precair verblijf plaatsvond en zij zich in deze situatie hebben genesteld.

2.17. In een vierde middelonderdeel leveren verzoekers kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst, waarbij zij tijdelijk zouden kunnen verblijven in afwachting van een antwoord op hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.18. De Raad merkt op dat het feit dat verzoekers reeds 8 jaar in België zouden verblijven niet wegneemt dat zij een langere periode elders hebben doorgebracht waardoor het niet onredelijk overkomt te veronderstellen dat zij in hun land van herkomst/eerder verblijf nog bindingen zouden hebben die hen toelaten aldaar minstens voor korte tijd te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In de beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat *"betrokkenen geruime tijd verbleven in hun land van herkomst en dat hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst"*. Met hun verwijzing naar hun etnische achtergrond en de in Servië bestaande discriminatie van Roma op het vlak van huisvesting, maken verzoekers niet aannemelijk dat er geen vrienden of kennissen zouden zijn in Servië bij wie zij desgevallend terecht zouden kunnen. Verzoekers stellen voorts dat bepaalde elementen van integratie in rekening dienen te worden gebracht in het geheel van de ingeroepen omstandigheden. De Raad herinnert in dit verband aan de vaste rechtspraak van de Raad van State dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag (...) niet (kunnen) verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*, waardoor

elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.19. In een vijfde middelonderdeel menen verzoekers dat de bestreden beslissing een kladversie is omdat er een onbegrijpelijke zin staat weergegeven in de voorlaatste volledig weergegeven paragraaf op de tweede bladzijde.

2.20. De Raad stelt vast dat het hier om een materiële misslag gaat aangezien de inhoud van deze verknipte zin opnieuw wordt weergegeven in de eerste paragraaf op de derde bladzijde. Verzoekers maken niet aannemelijk dat deze materiële misslag hen in hun belangen zou hebben geschaad.

2.21. Daarnaast gaan verzoekers in hun vijfde middelonderdeel opnieuw in op de ingeroepen elementen waarbij zij stellen dat de samenloop van de buitengewone omstandigheden werd genegeerd. Zij maken echter niet aannemelijk dat een beoordeling van het geheel van de ingeroepen buitengewone omstandigheden zou nopen tot het aanvaarden ervan. De bestreden beslissing vangt trouwens aan met een algemene beoordeling van alle aangehaalde elementen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Specifiek met betrekking tot hun recht op een gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM beweren verzoekers dat er een wanverhouding bestaat tussen het doel van de formaliteit en de ongemakken die het vervullen ervan met zich meebrengt, waarbij zij een arrest van de Raad van State citeren. In de beslissing wordt echter aangestipt dat verzoekers samen, als gezin, kunnen terugkeren naar het land van herkomst, zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers weerleggen deze overweging niet.

2.22. Betreffende de bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede en de derde bestreden beslissing, menen verzoekers dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing tevens de onwettigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing met zich meebrengt.

2.23. De Raad stelt vast dat verzoekers nergens de vaststelling betwisten dat zij, wat eerste verzoeker betreft, niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en, wat tweede verzoekster betreft, langer in het Rijk verblijven dan in de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Bijgevolg lijken deze bevelen rechtsgeldig te zijn verstrekt. Bovendien blijkt uit de bespreking van de overige onderdelen van het enig middel dat er geen onwettigheid kan worden vastgesteld in de eerste bestreden beslissing, waardoor er geen sprake is van de door verzoekers beschreven automatische onwettigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing.

2.24. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekers stellen in hun middel enkel summier dat er in de tweede en de derde bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent hun gezinsleven.

2.25. De Raad merkt op dat in de verwijderingsmaatregelen weliswaar niet uitdrukkelijk omtrent het gezinsleven wordt gemotiveerd, maar dat uit de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat met het gezinsleven van verzoekers rekening werd gehouden. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard bevat immers volgende overweging die hierboven reeds werd weergegeven: *“Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen, zelf terug te keren naar het land van herkomst. Van een schending van art. 8 EVRM dient dan ook sprake te zijn. Ze kunnen samen, als gezin, terugkeren naar het land van herkomst.”* In hun middel werken verzoekers geenszins uit op welke wijze de verwijderingsmaatregelen, die betrekking hebben op alle leden van het gezin, hun recht op gezinsleven zouden schenden.

2.26. Verzoekers hebben geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de artikelen 3 en/of 6 van het IVRK. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 9bis en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen rust op deugdelijke,

feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN